

Виждаючи з вищесказаного хочу зауважити на вихідних моментах при визначенні бідності. По -перше, ця проблема тісно пов'язана з рівнем суспільного розвитку. Її можна представити як сукупність соціальних норм, що санкціонують відносини між органами соціального захисту, приватними благодотворчими організаціями і нижчими прошарками суспільства, а також норм, що виділяють мінімально припустимий рівень товарів та послуг. Ця норма може встановлюватися як організаційно - державною, так і неофіційно - «народом». По-друге, бідність відносною, а тому й постійною. Її існування природно та закономірно в усіх державах. Оскільки повна соціальна рівність неможлива, про що свідчить досвід не одного покоління, то неможливо і ліквідувати бідність, яка тісно пов'язана з проблемою нерівності. Можливе лише зменшення крайніх форм її прояву, але не можна її знищити.

Досвід боротьби з бідністю в розвинених країнах показує, що ефективною вона може бути тільки коли в ній реалізуються заходи державної політики, спрямовані на усунення причин, що породжують нерівність. А це насамперед політика економічного зростання з яскраво вираженими соціальними пріоритетами, спрямованими на вирівнювання можливостей усіх членів суспільства в розвитку людського капіталу. Успішною боротьба з бідністю в Україні може бути тільки в умовах реального реформування соціально - тру дової сфери. Саме тут накопичуються сьогодні основні причини, які породжують бідність. Стратегія боротьби з нею лежить у створенні передумов економічного зростання зорієнтованого на соціальні пріоритети.

Поліщук Наталія Володимирівна,

студент навчально-наукового інституту права та психології НАВС *Науковий керівник:* кандидат юридичних наук, доцент кафедри господарсько-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології НАВС **Борцевич П.С.**

ПРАВОВІ АСПЕКТИ УКЛАДАННЯ ЗНАЧНИХ ПРАВОЧИНІВ ТА ПРАВОЧИНІВ, ЩОДО ВЧИНЕННЯ ЯКИХ Є ЗАІНТЕРЕСОВАНІСТЬ

Одним із найважливіших кроків в розвитку корпоративного права в Україні є прийняття Закону України «Про акціонерні товариства». Положеннями даного закону вперше на законодавчому рівні були закріплені терміни «значний правочин» і «правочин, щодо вчинення якого є заінтересованість», та визначені процедури їх укладання. Враховуючи значні наслідки для акціонерного товариства та, відповідно, прав акціонерів, що можуть бути спричинені укладанням

даних правочинів, зокрема, у виведенні майна (основних фондів, коштів) акціонерного товариства, дослідження правової природи та особливостей укладання таких правочинів є актуальним та важливим. Варто вказати на недостатній рівень дослідження проблематики укладання значних правочинів та правочинів, щодо вчинення яких є заінтересованість. Хоча науковці та практикуючі юристи, серед яких М.А. Марголін, Е.Р. Кібенко, О. Розгон, С.Л. Будилін, Н.Н. Соломатіна, Л.А. Тріфонова та інші, досліджували певні аспекти укладання значних правочинів та правочинів, щодо вчинення яких є заінтересованість, але єдиних підходів щодо визначення понять таких правочинів та особливостей їх укладання не існує.

Практичне значення результатів дослідження полягає у тому, що наведені в роботі висновки та пропозиції можуть бути використані при підготовці змін та доповнень до Закону України «Про акціонерні товариства» в частині положень, що регулюють порядок укладання значних правочинів та правочинів, щодо вчинення яких є заінтересованість.

Керуючись досвідом зарубіжних країн, потрібно вдосконалювати процедуру визначення судом питання про перевищення особою своїх повноважень в укладенні значного правочину чи правочину, щодо вчинення якого є заінтересованість, приділяючи більше уваги визначенню відповідності інтересам товариства, ніж самому механізму порушення.

Аналізуючи законодавство України, можна зробити висновок, що такі поняття, як «правочини, щодо вчинення яких є заінтересованість» та «значні правочини» - це нові інститути української нормотворчості, які знайшли своє закріплення із прийняттям Закону України «Про акціонерні товариства». Необхідність нормативного закріплення цих правочинів виникла не випадково, адже зважаючи на практику вчинення подібних правочинів в інших країнах, зокрема в Російській Федерації (Федеральний закон «Про акціонерні товариства», 1995р.), механізм їх належного виконання потребує вдосконалення з метою забезпечення прав міноритарних акціонерів, захисту їх від недобросовісного менеджменту, обмеження можливості посадових осіб акціонерного товариства зловживати своїм становищем і вчиняти дії, спрямовані на завдання шкоди інтересам товариства.

Отже, необхідно зробити висновок, що вироблена правозастосовна практика з даного питання ще не в повній мірі сформована та потрібні певні доповнення в Законі України «Про акціонерні товариства», а саме:

- 1) визначити коло осіб, які мають право звернутися із позовом про визнання правочину із заінтересованістю недійсним;
- 2) встановити певну процедуру державної реєстрації значних правочинів акціонерного товариства;

3) чітко закріпити в законі настання певних правових наслідків в разі недотримання порядку вчинення значного правочину;

4) законодавчо закріпити визначення поняття «момент виникнення заінтересованості» для більш дієвого захисту прав акціонерів при вчиненні правочинів, щодо вчинення яких є заінтересованість.

Зазначені доповнення сприятимуть захисту прав акціонерів та забезпечуватимуть дієвий контроль акціонерів за діяльністю товариства.